

Մեծ ուրախութիւն և մեծ հրճուանք է ունենալ 1500-ամեակ մի այնպիսի հրաշագեղ գործի, ինչպէս է տառերի գիւտը:

Իա նշանակում է՝ ունենալ ազնուագոյնը և հգորագոյնը այն զէնքերից, որ կարող է ունենալ մարդկութիւնը իր ձեռքին իր անդադար առաջադիմութեան համար:

Բայց միևնոյն ժամանակ մի տրրամութիւն և մի վիշտ պատում է մարդուն, երբ նկատում է, որ հայ մարդը պատմական ձախորդ հանգամանքների շնորհիւ անկարող է եղել օգտվել զրեւրի գիւտից այն շափով, որ նա այսօր լինէր հաւասար առաջնակարգ քաղաքակիրթ մարդկային համայնքների հետ:

Տասնևհինգ դար սրանից առաջ գիրը շնորհվեց հայութեան, բայց նա մինչև այսօր միայն մասամբ դարձաւ ժողովրդական սեփականութիւն, իսկ հայութեան ստուարագոյն խաւերը անմասն են մնացել զրի վերանորոգիչ և բեղմնաւոր ազդեցութիւնից:

Ս. Մեսրոպի սքանչելի գիւտը այսօր, տասնևհինգ դարերից յետոյ, մի պատգամ է դնում մեր սերնդի առաջ—ամեն ճիգ թափել դարձնելու գիրը ժողովրդական, յանձնելու այդ զէնքը ազգային ընդարձակ խաւերին իբրև ուժեղ կենսական մի գործօն, ճանաչելու նրան նոյնպէս անհրաժեշտ և էական, ինչպէս հանապազօրեայ հրա ուտելիքը:

Գիրը զէնք է գործնական կեանքի համար, գիրը միջոց է մտաւոր առաջադիմութեան համար, գիրը գործօն է բարոյական զարգացման և կատարելութեան համար:

Գիրը, այդ հրաշագործ երկնառաջ շնորհը՝ զօրութիւն և կեանք է ժողովրդի համար:

Գիրը—ժողովրդին:

Ահա նշանաբան առաջիկայի համար: